

## Hồi 2

# Đại Nhân Mặc Nạn

### 1.

#### Không phải tốt nhất thì ta không cần

**T**rên đường, Thiết Thủ cũng đang hoài tưởng lại những ngày tháng cùng Trang Hoài Phi lực địch quần tặc, tiêu diệt phỉ đồ.

Chàng nhớ lại trận gió tuyết khi mình và y gặp nhau lần đầu tiên.

Chàng cũng nhớ rất rõ khi ấy mình và Trang Hoài Phi mới gặp nhau lần đầu, thì đã liên thủ đối địch.

Chàng càng nhớ khi mình vừa bước chân vào Tam Châu Đường, thì đã nhìn thấy một hán tử trông có vẻ lớn tuổi hơn mình rất nhiều, nhưng thần sắc lại biểu hiện một khí khái còn thanh niên hơn cả thanh niên nhân, đang hoành mi lãnh đối, cô thân đứng trước một đám ác nhân như lang như hổ.

Trong cái thần thái không sợ gì hết đó của y, dường như còn có chút căm phẫn không thể kềm chế.

Đó có phải là ngạo mạn không?

Hôm nay, sự ngạo mạn đó đã vì phú quý mà biến thành ôn hòa, tự đắc rất nhiều rồi. Nhưng mùi vị cô thân hận thế của năm xưa vẫn còn chưa hết.

Hình như lại càng nồng hơn.

Từ sau trận chiến ở Tam Châu Trang, hai người vẫn thường liên thủ phá án, cùng nhau tra xét chân hung, y thủy chung vẫn bất đắc chí, nhưng cũng không thay đổi chí nguyện, vẫn tự cường tự lực, phấn đấu bất khuất.

Cho đến khi y bị triều đình điều đi xa dần.

Chàng vẫn còn nhớ như in những gì hai người đã nói trong gió và tuyết.

“Được cùng huynh sánh vai tác chiến, thật là một chuyện vui sướng trên đời”.

“Giang hồ phong hiểm, huynh cũng phải bảo trọng”.

Lúc ấy, máu trên người, trên y phục, trên tóc họ đã tự khô, hoa tuyết đang tan chảy trên hàng lông mày rậm, trên mặt, trên vai...

Thì ra y đã bị điều đến tận Thiểm Tây rồi. Ít nhất ở đây y cũng được làm một đại bộ đầu, không còn bất đắc chí u u uất uất như xưa kia nữa.

Xem ra, y cũng đã tìm được hồng phấn tri âm, hơn nữa hảo sự cũng sắp đến gần rồi.

Nghĩ tới đây, Thiết Thủ cũng không khỏi mừng vui thay cho chiến hữu, trong lòng cao hứng bội phần.

Chàng đã mấy lần nghe nói y có nữ hữu, cũng gặp mấy người, đại để đều rất thông minh, xinh đẹp, trẻ tuổi, đáng yêu, hơn nữa rất sùng bái, ngưỡng mộ Trang Hoài Phi. Thế nhưng, tiếc là đều không có kết cục tốt.

Đến cuối cùng, đều chia tay hết.

Trang Hoài Phi đương nhiên cũng biểu thị vẻ tiếc nuối: “Tính ta nóng nảy, niên kỷ lại đã lớn, cũng nghèo nữa”. Y không phần nộ bất bình, mà chỉ u uất không vui: “Xét cho cùng, ai chịu gả cho một bộ đầu không thể thăng chức, lại có thể tuần chức, tử nạn bất cứ lúc nào như ta chứ?”.

Nhưng mặt khác, y cũng biểu thị sự ngạo mạn của mình: “Không có nữ tử nào tốt thì thôi. Không phải tốt nhất thì ta không cần. Phu thê là chuyện cả đời, phải dùng chân tâm đối đãi thì mới sống với nhau được”.

Nhưng một năm rồi lại một năm nữa qua đi, Trang Hoài Phi tuổi tác lớn dần, mỹ nữ bên mình y cũng nhiều dần lên, nhưng đa phần đều là những nữ tử không chính đáng, nên thủy chung y vẫn chưa thành gia lập thất.

Cách nói của y cũng dần biến đổi: “Trái tim khô khan của ta chỉ sợ không thể nở hoa được nữa rồi”.

Thiết Thủ cũng không hỏi nhiều, Trang Hoài Phi cũng không nói gì nhiều. Nhưng Thiết Thủ biết Trang Hoài Phi đã rất thương tâm.

Chàng đương nhiên không hỏi động vào nỗi đau của người khác, chỉ biết thăm chúc phúc cho vị hảo hán đồng liêu này mà thôi.

Ngày hôm nay, chàng đã gặp lại Trang Hoài Phi trên cổ đạo thông tới Thái Bạch Sơn.

Vẫn bình yên cả chứ?

Chàng thấy giữa non xanh nước biếc, cố hữu nắm tay một nữ tử xinh đẹp yếu điệu đồng hành, gương mặt nữ tử đầy vẻ ngượng ngùng xấu hổ, cũng đầy vẻ hạnh phúc. Hai

người đi bên nhau, giống như cây leo bám vào cột gỗ, nữ thì trẻ tuổi mà kín đáo, nam thì thành thực mà nhiệt thành, thật xứng đôi vừa lứa.

Sau khi Thiết Thủ gặp hai người này, cả quãng đường đến Mi huyện đều cảm thấy rất vui.

Họ làm chàng nhớ đến Tiểu Trân.

Từ sau khi quen biết Tiểu Trân, mỗi khi gặp bất cứ người nào có thể thành đôi thành lứa, ân ái bên nhau, là chàng đều vui mừng mà không có lý do gì hết.

Kỳ thực, cũng không phải là hoàn toàn không có lý do, chàng mừng thay cho bọn họ, đồng thời cũng mừng cho bản thân mình, bởi vì sau khi có Tiểu Trân, mọi thứ đều đáng để cho chàng mừng vui cao hứng.

Tiểu Trân là một nữ tử bằng tuyết thông minh, lại giỏi giấu cảm xúc của mình trong lòng (lúc cần thiết, nàng còn có thể giết chết cả cảm xúc đó). Mùa đông giá lạnh, chỉ cần người khê xoa xoa hai tay vào nhau, nàng sẽ lập tức bùng ra một chậu than hồng nóng đỏ cho người sưởi ấm, mùa hè nóng bức, chỉ cần người khê ho khan hai tiếng, là nàng sẽ bùng cho người một bát canh tuyết nhĩ liên tử ướp nước đá, còn thêm một nụ cười rất khê mà khiến người ta nhớ mãi không quên.

Có một khoảng thời gian, thậm chí chàng còn cho rằng mình không có hi vọng ở bên nàng.

Bởi vì khi chàng quen Tiểu Trân, nàng là vị hôn thê của Tập thiếu trang chủ Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai là công tử quyền quý, anh tuấn phong lưu, tuy từng trải qua thảm họa gia môn, nhưng sau lần đó, Tập Thu Nhai cuối cùng đã trưởng thành, ý trượng vào bảo đao tổ truyền Toái Mộng Dao, kiên định và kiên cường dương danh trên giang hồ.

Tiểu Trân vốn nên dựa vào một người như y, danh chính ngôn thuận gả vào nhà họ Tập... huống hồ, Thiết Thủ cũng nhận ra, Tập Thu Nhai thật lòng với Tiểu Trân.

Chàng nên rút lui.

Chàng không nên để đôi bạn lứa này khó xử hoặc gây thêm phiền phức cho họ.

Có điều, Thiết Thủ luôn cảm thấy rằng, dường như Tiểu Trân có gì đó muốn nói cùng chàng.

Tuy nói là có lời muốn nói với chàng, nhưng lúc nói ra lại biến thành lời khác, tỷ như lúc hoàng hôn buông xuống, Tiểu Trân sẽ nói: “Nhị gia, trời tối rồi, ngài có thể đốt một ngọn đèn lên cho tiểu nữ được không”.

Được. Đương nhiên là được. Còn việc gì nữa, Tiểu Trân nàng chứ nói ra, đừng nói là đốt một ngọn đèn, cho dù bảo ta đốt hết đèn trong thiên hạ ta cũng nguyện ý, hơn nữa còn hết sức nguyện ý nữa.

Nhưng Tiểu Trân không nói.

Đến mùa đông giá rét, Tiểu Trân ngồi dưới ánh đèn, nhìn những ngón tay tê cứng của mình, u uất nhỏ giọng lí nhí nói: “Đến lúc nào người ta mới có thể cho tay vào túi chàng để sưởi ấm đây?”.

Thiết Thủ “ơ” một tiếng. Chàng thật sự nghe không rõ, hoặc thật sự không hiểu nàng đang nói gì.

Nhưng Tiểu Trân không nói gì thêm nữa.

Có một lần Thiết Thủ đang vắt óc nghĩ cách phá án, không khỏi thở dài một tiếng, ngược mắt lên nhìn thấy sư đệ Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng đang nói chuyện cười đùa, lại không nén nổi một tiếng thở dài nữa. Tiểu Trân đứng bên cạnh liền nói một câu: “Nhị ca, muội không hiểu nổi ưu tư của huynh, muội chỉ biết ưu sầu cho nỗi ưu tư của huynh mà thôi”.

Từ đó chàng không dám thở dài trước mặt Tiểu Trân, hơn nữa, mỗi lần nghĩ đến câu nói đó của nàng, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Chàng thích sự chuyên tâm của Tiểu Trân.

Chàng lại càng thích tâm tình phức tạp khi được ở cùng bên nàng, cùng nàng phá án.

Nhưng chàng có thể làm gì được chứ?

Thủy chung, Tiểu Trân vẫn là vị hôn thê của Tập Thu Nhai. Chàng là Thiết Du Hạ. Chàng là danh bộ Thiết Thủ. Chàng không thể mặt dày vô sỉ cướp đoạt người yêu của kẻ khác.

Nếu Tiểu Trân không tiến thêm một bước, cho chàng một dấu hiệu, thì chàng không có cách nào tiến thêm bước nữa.

Với sư đệ Lãnh Huyết của chàng, trên chiến trường không tiến chỉ có lùi, với sư phụ Gia Cát tiên sinh, trên quan trường, không tiến tức là bại, còn với chàng, trên tình trường, không tiến, tức là thoái.

Thoái.

Lặng lẽ thoái lui, trốn chạy khỏi quan hệ làm người ta phiền não này.

Nhưng chàng lại không nỡ.

Chính vì điểm này mà chàng đã vô ý để Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng phát hiện tâm tình của mình.

May mà để họ phát hiện.

Bởi vì chàng đã bị Tập Mai Hồng mắng cho một trận, cho dù không đến nổi tát máu chó vào mặt, nhưng ít nhất cũng là nước nóng, nước lạnh, nước sôi cùng dội lên đầu một lượt.

“Tiểu Trân tử là một nữ tử, ngài muốn tử ấy thế nào chứ? Nếu ngài thực sự có lòng với tử ấy, thì hãy mạnh dạn mà bắt chấp tất cả theo đuổi tử ấy đi! Danh bộ thì sao chứ!” Mỗi khi mắng người, trông Tập Mai Hồng rất hung hăng: “Ngài thử đặt mình vào vị trí của tử ấy nghĩ thử xem, tử ấy là một nữ tử xuất thân chốn phong trần, trước khi gặp ngài đã được nhị ca bảo vệ và theo đuổi, hướng hồ tạo ngộ của tử ấy lại rất đáng thương, hồng nhan đa kiếp, lại từng bị đại ca làm nhục trước mặt chúng nhân... ngài là danh bộ. Tử ấy cũng cảm thấy tự ti chứ! Cho dù là không phải vậy, thì tử ấy cũng phải đối mặt với lễ giáo, lời đồn nữa, một nữ tử như thế làm sao có thể biểu đạt lòng mình với Thiết nhị gia như ngài được đây?”.

Cuối cùng Tập Mai Hồng hùng hùng hổ hổ kết luận: “Ta thấy tử ấy đã rất dũng cảm biểu đạt rõ lòng mình với ngài rồi, ngài không dám tỏ thái độ muốn theo đuổi tử ấy là ngài không đúng”.

Sau đó nàng lại “kết luận” thêm một câu nữa: “Ngài đúng là đồ vô dụng”.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy còn chưa đủ, nên lại nói tiếp: “Không có dũng khí”.

Chẳng ngờ đến thế rồi mà “kết luận” của nàng vẫn chưa chịu kết: “Ngài là đồ đạo đức giả, không dám đối mặt với tình cảm thật của chính mình”.

Thấy nàng còn định mắng tiếp, Lãnh Huyết vội vàng khuyên ngăn, nói vài câu hòa khí, ngờ đâu ngược lại còn bị Tập Mai Hồng mắng lây: “Huynh cũng vậy đó, tự tư tự lợi, không nghĩ đến người khác, chứ Tứ Đại Danh Bộ nổi gì chứ!”.

Lãnh Huyết chỉ biết cười khổ.

Thiết Thủ không ngờ lại rất nghe lời, chỉ hỏi một câu: “Vậy theo cô nương ta phải làm thế nào?”.

“Làm thế nào? Còn cần ta phải nói nữa sao?” Tập Mai Hồng cười lạnh rồi giục chàng: “Đuổi theo tử ấy đi!”.

“Được, cô nương đúng, ta sai”. Thiết Thủ nói. “Ta đuổi theo nàng ấy”.

**2.****Nếu mà ta giả dối...**

Thái độ cương quyết như đoạn ngọc phân kim của Thiết Thủ ngược lại khiến Tập Mai Hồng có chút kinh ngạc: “Ngài, ngài nói là...”.

“Đa tạ cô nương đã chỉ giáo cho ta”. Thiết Thủ trầm giọng nói: “Nếu không có chuyện gì, ta phải đi đây, ta phải đuổi theo nàng đây”.

Chàng thật sự đã lấy hết can đảm biểu lộ “thái độ” của mình với Tiểu Trân.

Tuy nhiên một người xưa nay nói năng như chém đinh chặt sắt, một lời nói nặng tựa ngàn cân, đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không hề khiếp sợ, vậy mà chỉ mấy câu nói biểu lộ tình cảm trong lòng mình với Tiểu Trân, chàng lại không biết nên biểu lộ thế nào, nói năng ấp a ấp úng, cơ hồ như muốn cắn lưỡi tự tận, mặt đỏ bừng như gấc chín, cổ họng cũng trở nên khô khốc.

Tiểu Trân chỉ che miệng cười.

Ít nhất thì nàng cũng hiểu được tâm ý của chàng rồi.

Trái tim nàng cũng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ.

Nhưng nàng lại không nén được mà u uất nói một câu: “Nhị gia!”.

Lời ra đến miệng rồi lại nuốt trở lại.

Thiết Thủ cơ hồ như lấy hết nhiệt huyết trong tim, trong kỳ kinh bách mạch quán chú vào câu nói của Tiểu Trân, không ngờ nàng chỉ mở đầu rồi lại không nói tiếp, cảm giác hụt hẫng vô cùng, liền nồn nóng “ậm ừ, ậm ừ...”. liên mấy tiếng.

Tiểu Trân chậm rãi nói: “Có lẽ, nhị gia chỉ nói đùa, trêu chọc Tiểu Trân thôi đúng không?”.

Thiết Thủ lại càng lúng túng hơn.

Nếu là một vụ án cực kỳ khó phá, chàng sẽ bắt đầu từ đầu, dựa vào một hành cớ, một chiếc lá, một sợi tóc hay một vết máu để đi tìm đầu mối và chứng cứ. Nếu là một đối thủ cực kỳ đáng sợ, chàng sẽ chính diện đối diện, càng gặp phải kẻ địch mạnh thì mình lại càng mạnh, gặp địch phá địch, gặp khó thì đắp bằng, gặp hiểm nguy thì vượt qua, thấy chiêu phá chiêu, thấy thức chiết thức, không có chuyện gì mà chàng không dám hoặc không thể đối diện cả.

Nhưng lúc này thì khác.

Chàng không biết nên biểu đạt thành ý và tâm ý của mình thế nào cho phải.

Cả đầu lưỡi của chàng cũng to tướng ra, không thể nào cất lên đường.

“Nếu mà ta giả dối...”. Chàng kích động chỉ tay lên trời phát thệ: “Ta... ta... ta sẽ...”.

Chàng lấp bắp nói liền mấy tiếng: “Ta ta ta ta...”. đến nỗi Tiểu Trân phải bật cười, chàng mới thôi không “ta ta” nữa, cười khúc khích một hồi, nàng mới lườm chàng một cái nói: “Người ta tin rồi, tin là được rồi, không cần huynh phải chỉ tay lên trời phát thệ làm gì”.

Sau đêm hôm ấy, Tiểu Trân bắt đầu gọi Thiết Thủ bằng “nhị ca” chứ không gọi bằng “nhị gia” như trước.

Sau lần đó, Thiết Thủ luôn khen Tập gia tiểu thư có đầu óc, có mưu kế, có đảm lược. Còn Tập Mai Hồng, do xưa nay chưa từng có ai đánh giá nàng, ca tụng nàng như thế, mà chỉ khen nàng đẹp thế nào, xinh thế nào, thiên kiều bách mỵ ra sao nên không ngờ cũng có chút ngượng ngập bất an.

Nàng cảm thấy xấu hổ.

Có điều nàng lại nhường máy lên lườm liếc Lãnh Huyết một chặp, bĩu môi không nói gì, nhưng ý là: Đấy, huynh xem, nhị sư huynh của huynh còn biết thưởng thức Tập đại tiểu thư này hơn cả huynh đó!

Sau chuyện này thì Tiểu Trân đã hiểu được tâm ý của Thiết Thủ rồi.

Thiết Thủ cũng hiểu được lòng Tiểu Trân hướng về ai.

Nhưng cả hai đều không muốn kích động đến Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai vừa mới lên làm trang chủ Tập Gia Trang, y lại còn rất si tình với Tiểu Chân, hơn nữa chuyện giết đại ca vẫn còn làm y rất day dứt, họ thực sự không thể làm y kích động thêm nữa.

Bon họ cũng không phải có ý muốn giấu diếm, song cứ luôn cảm thấy không nên làm tổn thương đến Tập Thu Nhai, hơn nữa cũng cần phải cho y thêm một chút thời gian.

Có một lần, vào đêm mừng mười tháng mười, Thiết Thủ tìm một lý do đi gặp Tiểu Trân, thì gặp Tập Thu Nhai vừa ở đó đi ra. Thiết Thủ biết rõ Tiểu Trân sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng vẫn cảm thấy không vui.

Bản thân Thiết Thủ cũng cảm thấy buồn bực với chính mình, xưa nay giang hồ xưng tụng Tứ Đại Danh Bộ: Vô Tình tâm kế, Thiết Thủ khoáng đạt, Truy Mệnh hài hước,

Lãnh Huyết kiên nhẫn, mỗi người một vẻ. Còn chàng giờ đây, sao có thể gọi là khoáng đạt? Phải nói là gần như mất hết phong độ rồi mới đúng.

Chàng hổ thẹn trong lòng, nên đương nhiên là rầu rĩ không vui.

Tiểu Trân cũng cảm nhận được điều đó, bèn đề nghị: “Hay là để muội rời khỏi Tập gia trang?”.

Thiết Thủ nghe nàng nói vậy thì cảm thấy choáng váng, lẩm bẩm nói: “Muội... muội muốn đi?”.

Tiểu Trân nói: “Muội đến Vũ Công huyện, ở đó muội có một hảo hữu là Luyến Luyến cô nương, muội sẽ đến đó trú tạm. Nghe nói cô ấy sắp thành thân rồi, muội cũng muốn đền bầu bạn với cô ấy trước khi xuất giá”.

Thiết Thủ vẫn còn chưa hồi phục, chỉ nói: “Muội muốn đi? Muội... thật sự muốn đi?”.

Tiểu Trân mỉm cười nói: “Nhị ca không phải đã nói sắp đến vùng Mi huyện Thái Bạch Sơn lòng bắt Ngô Thiết Dục hay sao? Hình như đó gọi là “hành động bổ lão thử” thì phải? Huynh cũng sắp đến đó rồi, không phải hay sao?”.

Thiết Thủ không ngờ vẫn chưa hiểu ý, chỉ chậm rãi nói: “Phải. Ngô Thiết Dục tác ác đa đoan, gây ra mấy vụ diệt môn thân án, ta và tam sư đệ, tứ sư đệ đều không bắt được hắn, mấy lần để hắn trốn mất. Lãnh lão tứ và Thôi lão tam còn phát thệ trước mặt chúng nhân là phải bắt hắn về quy án trong sáu mươi ngày nữa!”.

Tiểu Trân cười cười nói: “Vậy thì đúng rồi. Huynh sắp khởi hành rồi, muội lưu lại đây cũng không thỏa đáng lắm, chi bằng cứ đến Vũ Công huyện trước, ở đó gần với Mi huyện, muốn gặp nhau... không phải là thuận tiện hơn nhiều sao?”.

Thiết Thủ giờ mới hiểu ra, vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ, niềm vui lộ hẳn ra ngoài mặt, không cầm lòng được mà buột miệng hỏi: “Ở đó muội... có người thân không? Luyến Luyến cô nương đó là ai...?”.

Tiểu Trân nói: “Luyến Luyến cô nương họ Tạ, là nữ nhi của huyện thái gia Tạ Mộng Sơn, cũng là hảo bằng hữu của muội. Tạ đại nhân hình như có uyên nguyên rất sâu xa với đời trước của Tập gia trang, mấy lần đi qua Khóa Hồ Giang đều vào trang nghỉ ngơi. Tập nhị công tử từng giới thiệu muội với ông ấy, thế nên mới quen biết được Luyến Luyến cô nương, muội và cô nương ấy vừa gặp đã như thân thiết, nên mới trở thành hảo hữu. Tạ cô nương là một hảo nữ tử, hiền hậu thiện lương, hiểu biết thi thư lễ nghĩa, hơn nữa còn rất xinh đẹp nữa. Nhị ca mà gặp tỷ ấy, nhất định cũng sẽ rất thích. Huynh vừa phá án, vừa kết giao bằng hữu với Tạ cô nương, như vậy chẳng phải là càng vui hay sao”.

Vừa nói nàng vừa mỉm cười đầy ý vị.

Thiết Thủ bị nụ cười của nàng làm cho hơi mất tự nhiên, vội vàng lúng túng nói lảng sang chuyện khác:

“Vụ án này của ta thật không dễ dàng gì. Ngô Thiết Dực lén trồng Bá Vương Hoa bị thất bại, làm Triệu Yên Hiệp mất mạng, hại chết Thần Kiếm Tiêu Lượng. Nữ nhi của hắn là Ly Ly cô nương cũng đã làm tổn thương trái tim tam sư đệ. Hắn rời bỏ quan vị, tàn sát bộ hạ cũ, một tay trừ hoạch huyết án bát môn và trận chém giết nơi Phi Lai Kiều, còn cướp bóc Phú Quý Chi Gia, sát hại Du Trấn Lan, Tạ Tự Cư, Trương Đại Thụ và Quách Thương Hùng. Nhưng mà, đến cuối cùng, thì người tính vẫn không bằng trời tính, thiện ác đến cùng cũng sẽ có báo ứng, để lão tam và lão tứ đốt sạch cả biển hoa hại người đó. Sau khi Ngô Thiết Dực trốn khỏi Đại Văn Lý, ba sư huynh đệ chúng ta đã nghiên cứu rất kỹ, cảm thấy tiền đồ của Ngô Thiết Dực giờ đã hết sức mù mịt, thế nên đại khái y chỉ có ba con đường để thoái lui...”.

Tiểu Trân tiếp lời chàng: “Một trong ba con đường đó chính là vùng Võ Công huyện, My huyện?”.

“Đúng vậy”. Thiết Thủ nói. “Ở đó có thủ hạ cũ do Ngô Thiết Dực một tay đề bạt lên, hơn nữa, bình thường hắn cũng hay đến vùng Thái Bạch Sơn, số của cải mà hắn cướp được, rất có thể cũng giấu ở đó, do một người nào đó rất trung thành với hắn coi sóc. Loại người như Ngô Thiết Dực, cho dù là đào vong ẩn cư, cũng tuyệt đối không nỡ bỏ lại số của cải lớn như vậy, nhất định sẽ phải về đó, mang được bao nhiêu thì mang theo bấy nhiêu...”.

Tiểu Trân hiểu ý: “Vì vậy, huynh đến My huyện để bắt hắn?”.

Thiết Thủ gật đầu: “Chính là vậy”.

“Nhưng mà”. Tiểu Trân lo lắng: “ Nếu Ngô Thiết Dực đã dám đến Thái Bạch Sơn, như thế ở đó nhất định có rất nhiều đồng đảng trung thành với hắn, bọn chúng đều đang rình mò chờ cơ hội báo thù. Huynh chỉ có một mình...”.

“Việc này thì không cần lo lắng. Sự việc đã làm lớn lên, Tri thẩm hình bộ đã phái Thiết Điện Vô Tư Đồ Tiệm tới giúp chúng ta một tay, Thiểm Tây Hình Bồ Thượng Quan Vân, mười năm phá ngàn vụ án cũng bị kinh động tới rồi. Ngoài ra, ta còn có một vị hảo hữu, y là tổng bộ đầu của huyện bên cạnh, tên Trang Hoài Phi, cũng là một hán tử tài giỏi... có bọn họ giúp đỡ, chỉ một tên Ngô Thiết Dực nhỏ bé thì có gì đáng sợ chứ. Huống hồ, hắn cũng chưa chắc sẽ chọn con đường này để đào tẩu”. Không hiểu vì sao, lúc nói chuyện với Tiểu Trân, bất kể là công hay tư Thiết Thủ đều không hề giữ lại chuyện gì, có lẽ là vì sự chăm chú và chuyên tâm của Tiểu Trân khi nghe chàng nói

chuyện cũng nên. Đối với nàng, Thiết Thủ không giấu diếm điều gì, chỉ cảm thấy càng nói càng vui, càng nói càng hưng phấn.

Tiểu Trân cũng rất hứng thú lắng nghe chàng nói.

Thiết Thủ rất thích nàng cao hứng như vậy.

### 3.

#### **Tình cảm không thể phóng túng, nhưng cũng không thể kềm nén**

Nhưng giờ đây Tiểu Trân lo lắng nhiều hơn là cao hứng.

Cũng không phải là nàng không cao hứng, chỉ là nàng đang lo lắng mà thôi.

“Không phải huynh nói Lãnh tứ ca và Thôi tam ca cũng cùng đi bắt Ngô Thiết Dực hay sao?”.

Tiểu Trân hỏi: “Tại sao bọn họ không đi cùng với huynh? Hay là bọn họ chia hai đường khác nhau để chặn đường họ Ngô?”.

Tiểu Trân lúc nào cũng cảm thấy nhiều người sẽ an toàn hơn một chút, nàng chỉ mong khi điều tra phá án, bất kể là Lãnh Huyết, Truy Mệnh hay Vô Tình, tốt nhất là cả Gia Cát tiên sinh nữa, đều có thể đến cùng hiệp trợ với Thiết Thủ.

“Phải, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy”. Thiết Thủ vui vẻ giải thích: “Đúng là chia làm hai đường khác. Chúng ta đã suy đoán. Xưa nay Ngô Thiết Dực luôn được Thượng tướng quân Đồng Quý ủng hộ. Chúng ta đoán nếu hắn không còn đường nào để đi, rất có thể sẽ dùng tiền tài để dụ dỗ Đồng Quý phái người bảo vệ hắn, đưa hắn an toàn hồi Kinh. Phải biết rằng Đồng Quý là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, lại được Sái Kinh, Lương Sư Thành rất coi trọng, một khi để bọn chúng cấu kết với nhau, hậu quả e rằng vô cùng khó lường, vì vậy, con đường này phải để cho người có thể điều động được nhân thủ ở Kinh Sư, lại có thể lên tiếng trước mặt thánh thượng phụ trách, nhân tuyển đương nhiên là...”.

Tiểu Trân nói: “Vô Tình đại ca?”.

“Đúng vậy!” Thiết Thủ hân hoan tán thưởng: “Ngoại trừ huynh ấy, không còn có người nào thích hợp hơn. Hơn nữa đại sư huynh còn có thể trực tiếp liên lạc với thế thúc, vạn nhất có chuyện gì bất trắc, thế thúc cũng kịp thời đưa ra đối sách ứng phó”.

Tiểu Trân cảm thấy có chút bất công, ngược mắt nhìn Thiết Thủ hỏi: “Vậy thì con đường còn lại là do tam ca, tứ ca liên thủ đối phó phải không?”.

“Cũng không phải, con đường này rất hung hiểm!” Thiết Thủ vội vàng biện hộ thay cho các sư đệ: “Trên giang hồ có một tên đại sát thủ, tướng mạo không ai hay biết, chỉ biết y tên là Vương Phi. Người này võ công cao, xuất thủ lang độc, bốn huynh đệ chúng ta truy đuổi y đã sáu năm ròng mà vẫn không có đầu mối. Theo tin tức thám tử điều tra được, Ngô Thiết Dực đã từng dùng trọng kim muốn kẻ này sát nhân. Sát thủ này có biệt hiệu Phi Nguyệt, nghe nói có người thấy y xuất hiện ở Sơn Tây. Chúng ta nghi ngờ Ngô Thiết Dực chuẩn bị đến tìm y. Có kẻ này, chỉ sợ không bắt được nguyên hung mà còn nguy đến tính mạng. Đây là tên sát thủ được Lục Phiến Môn chúng ta công nhận là khó đối phó nhất trong sáu năm qua. Lãnh Huyết sẽ đi Sơn Tây để chặn đường Ngô Thiết Dực, ít nhất cũng không để hắn có cơ hội tiếp xúc với Vương Phi.”

“Chẳng trách Mai Hồng cô nương mấy ngày nay cứ đòi đi Sơn Tây!” Giờ Tiểu Trân mới hiểu ra: “Vậy còn tam ca? Tam ca không đi cùng tứ ca sao?”.

Nàng vẫn chỉ mong có thêm hảo thủ cùng hiệp lực đối phó Ngô Thiết Dực với Thiết Thủ.

“Lão tam không đi bất cứ đường nào, nhưng đường nào y cũng phải chú ý để phối hợp hành động với các huynh đệ khác”.

Thiết Thủ cười cười nói: “Truy Mệnh cước lực phi phàm, phía nào có cấp báo, y sẽ đến đó viện trợ đầu tiên, như vậy cũng đủ bận rộn lắm rồi”.

Tiểu Trân lúc này mới hiểu Tứ Đại Danh Bộ đã có bố trí hết cả rồi: “Xem ra, tên Ngô Thiết Dực này không dễ đối phó...”.

“Hắn ta thì không có gì, vấn đề là nữ nhi Li Li của hắn có thể giúp phụ thân mình thoát khỏi tai ách, hơn nữa, những năm gần đây Ngô Thiết Dực cũng giao kết được một số bằng hữu, những tên đồng đảng này có không ít là võ lâm cao thủ, giang hồ hảo thủ”. Giọng Thiết Thủ nhỏ dần, nhỏ dần: “Huống hồ, trên tay hắn có tiền, nhiều khi chỉ cần có tiền là có thể mua được rất nhiều cao thủ và hảo thủ trợ giúp mình. Vì vậy, bốn người chúng ta cần phải hiệp lực tiêu diệt trọn ổ của Ngô Thiết Dực, tránh để sau này thế lực của hắn lớn lên, lại càng khó đối phó hơn”.

Chàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Hắn là đại lão hồ. Vừa là cường đạo, vừa là nguyên hung, là đầu sỏ tội ác, hơn nữa lại từng là mệnh quan triều đình, vậy mà dám mượn thế lực để làm những chuyện táng tận thiên lương. Nếu bản triều muốn làm những chuyện phẫn chấn dân tâm, bách tính vỗ tay khen hảo, thì đầu tiên phải đem những tên

gian quan này đi trị tội trước mới được, nếu muốn bách tính được sống những ngày tháng thiên hạ thái bình, bách quan liêm khiết, trước tiên phải trừ đi con đại lão hổ này”.

Tiểu Trân nhìn khí khái hào khí can vân của Thiết Thủ, mím môi cười nói: “Nhìn huynh kìa, hể nói đến vì nước vì dân là lại sát khí bùng bùng, lần này là hành động đả lão hổ mà, sao không gọi là “đả lão hổ” đi?”.

“Không!”.

Thiết Thủ đáp.

Tiểu Trân không hiểu.

“Gọi là lão hổ thì quá đề cao Ngô Thiết Dực”. Thiết Thủ gần giọng nổi.

“Bốn huynh đệ chúng ta cố ý gọi hành động lần này là “bổ lão thử” – Ngô Thiết Dực đã bị lật tẩy, sào huyết bị phá, giờ đây vong mạng thiên nhai, khác gì một con chuột qua đường đâu? Nếu chúng ta gọi hành động lần này là “đả lão hổ”, khác gì tăng thêm thanh thế cho hấn?”.

“Bổ lão thử?” Tiểu Trân cười hì hì nói. “Thật là hay!”.

Thiết Thủ thấy Tiểu Trân cười, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, nhất thời không biết nên nói gì.

Tiểu Trân thấy Thiết Thủ đang ngầy ngẩn nhìn mình thì long hoa nở rộ, hiểu rằng tình cảm của hai người đã đến mức không thể khống chế, mà thực ra cũng không cần phải kìm nén nữa.

Một khoảnh khắc lặng im.

Ánh đèn bập bùng làm gian phòng lung linh huyền ảo như mộng.

Ngoài kia là muôn vàn tinh tú.

Ánh trăng rất sáng.

Một hồi lâu sau, Tiểu Trân thấy Thiết Thủ không nói gì, cũng không cử động gì, bèn nói: “Vây muội đến Võ Công huyện trước”.

Thiết Thủ hiểu ý Tiểu Trân.

Tâm khẩu chàng nóng bừng vì cảm động.

Cánh tay to lớn của chàng, bất chợt đặt lên bàn tay mềm mại của Tiểu Trân.

Bàn tay nàng khẽ run nhè nhẹ, ánh nến trên bàn cũng khẽ run rẩy.

Nhưng Tiểu Trân không thu tay lại.

Nàng chỉ cúi đầu nói:

“Muội chờ huynh!”.

Muội chờ huynh.

Chỉ một câu nói đó.

“Muội chờ huynh”.

Thiết Thủ cũng chỉ muốn nghe câu nói đó.

Cũng chỉ thích nghe câu nói đó.

Vì vậy chàng nói, mỗi chữ dường như nặng đến mười tám cân mười tám lạng:

“Muội chờ huynh!”.

Muội chờ huynh.

Gương mặt Tiểu Trân như phủ một áng mây hồng.

“Muội chờ huynh”.

Lời thì ngắn, nhưng ý vô cùng.

Nàng đã hiểu.

Đã biết.

Nàng đợi.

Đời này kiếp này, nàng sẽ đợi chàng.

Bởi vì một câu đó.

Nàng sẽ đợi nam nhân của nàng.

Thiết Thủ đi thẳng đến Thái Bạch Sơn, chuyện đầu tiên chính là liên lạc với quan lại địa phương, các cao thủ bạch đạo và Lục Phiến môn, cùng thương nghị sách lược đối phó với Ngô Thiết Dục.

Đó là “hành động bổ lão thử”.

Nơi đầu tiên họ tụ tập để thương nghị chính là phủ đệ của huyện thái gia Mi huyện, tri huyện đại nhân là Cao Dương Nhất Đắc, là tiến sĩ đồng khoa với Hiên Viên Nhất Thất đại nhân.

Tri Thẩm Hình Đỗ Tiệm, tổng bộ đầu của bảy huyện Thượng Phong Vân đều tập trung ở Mi huyện, cả Tạ Mộng Sơn, Đường Thiên Hải, đều tham dự buổi hội nghị bí mật này.

Ngô Thiết Dực làm quan hơn ba mươi năm, lần này y đã phạm phải tội lớn tày trời, Tứ Đại Danh Bộ chuẩn bị tập trung thực lực trong võ lâm, giang hồ và quan trường để nhất cử tiêu diệt hắn và toàn bộ vây cánh.

Tất cả những nghĩa sĩ muốn duy trì pháp kỷ của triều đình này đều muốn “đả lão hổ”, càng muốn “bổ lão thủ”.

Lần này, thì đúng là “đại nhân mắc nạn” thật rồi.

Lúc Thiết Thủ gặp Trang Hoài Phi, chàng rất cao hứng, cũng rất phấn chấn, chàng biết mình lại có thêm một trợ thủ đắc lực để đối phó với thế lực của Ngô Thiết Dực. Luận thực lực, Trang Hoài Phi còn thích hợp xử lý vụ án này hơn chàng, hơn nữa y cũng thông thuộc địa bàn hơn chàng. Có điều, Thiết Thủ không lập tức thông báo cho Trang Hoài Phi biết hành động lần này, bởi vì chàng không biết chủ trì của cuộc hội họp lần này là Cao Dương Nhất Đắc có thông báo cho Trang Hoài Phi chưa. Chàng vốn cho rằng nhất định là có, bởi vì Thương Châu Nhất Đắc Cao Dương Nhất Đắc năm xưa tề danh với Kinh Châu Nhất Thất xưa nay luôn biết trọng kẻ hiền tài, quyết không bỏ qua một nhân tài như họ Trang. Nhưng xem ra, Cao Dương Nhất Đắc không hề thông tri cho Trang Hoài Phi, bằng không Trang thần thoái cũng không chọn lúc này cùng với tình lữ trở về huyện Võ Công. Có lẽ tại vì hai nhân vật chủ chốt của Võ Công huyện, Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải đều đến Mi huyện, nên Võ Công cần một người có thể gánh vác mọi chuyện như Trang Hoài Phi trấn thủ.

Có lẽ, Trang Hoài Phi còn có nhiệm vụ quan trọng khác.

Thiết Thủ nhất thời cũng không tiện thông báo cho y chuyện này.

Có điều, chàng rất hy vọng Trang Hoài Phi có thể tham dự.

Bởi vì chàng là người rõ hơn ai hết.

Trang Hoài Phi là một hảo bộ đầu chân chính.

Sức chiến đấu của y cao hơn bất cứ người nào.

Thiết Thủ khẳng định như vậy, bởi vì chàng đã cùng y kề vai tác chiến, cùng nhau ngự địch.

Chàng thật long hi vọng Trang Hoài Phi có thể góp một phần sức lực vào chuyện truy bắt Ngô Thiết Dực lần này.

Bởi vì “hành động bổ lão thủ” này can thiệp quá lớn, hiệu quả cũng rất cao, chỉ cần bắt được nguyên hung, lấy lại tang vật, đủ để xây dựng năm sáu tòa thành, chấn động thiên hạ, triều đình chú ý.

Nếu Trang Hoài Phi có thể xuất lực hoàn thành chuyện này, Thiết Thủ có thể mượn vụ án này để báo lên trên, tiến cử Trang Hoài Phi, thêm vào Gia Cát tiên sinh ở trong triều nói giúp, lại nhờ các nhân vật có ảnh hưởng trong triều như “lão đại” Đại Thạch Công và “đại nhân vật” Thư Vô Hí, nhất định có thể thăng chức cho Trang Hoài Phi, trọng thưởng vinh hoa phú quý để biểu dương công lao vì dân trừ hại, vì nước quên mình.

Thực ra triều đình nên làm vậy từ lâu mới đúng.

Chỉ bất quá, triều chính thường do những kẻ đoản kiến ngu si, kết bè kết đảng nằm giữ, nên hạng nhân tài như Trang Hoài Phi mới bị khuất tất, không được trọng dụng.

Quả thật quá đáng tiếc.

Thiết Thủ tiếc thay cho quốc gia, cho xã tắc.

Năm xưa không phải đã cùng thề nguyện vì nước mà bảo trọng lấy thân hay sao?

Trong lòng Thiết Thủ thâm tính toán như vậy.

Chàng nghĩ thay cho Trang Hoài Phi.

Thiết Thủ một mặt nghĩ như vậy, mang tâm trạng nhất định sẽ gặp Trang Hoài Phi (cho dù là không tham gia vụ án này, chàng cũng nhất định đến huyện Võ Công để gặp Tiểu Trân, đến lúc đó cho Trang Hoài Phi một niềm vui bất ngờ cũng chưa muộn), đi qua đồng bằng, đi qua núi cao, qua sông, qua bãi tha ma, qua Tề gia trại, Mi huyện đã ở trước mắt, ngẩng đầu lên chỉ thấy Thái Bạch Sơn, chỉ có trời cao, mới ngộ ra câu nói của cổ nhân:

“Võ Công Thái Bạch, Huyền Thiên Tam Bạch” không phải hư ngôn.

Chàng nhìn núi, chợt nhớ đến Lý Thái Bạch, say rượu múa kiếm, độc hành thiên sơn vạn thủy. Mây đen vần vũ đầy trời, sương tuyết còn chưa giáng xuống nhân gian, chàng đứng trong bóng âm u của Thái Bạch Sơn, nghĩ đến tam sư đệ Truy Mệnh thích uống rượu, thích du hí nhân gian của mình, cảm thấy cuộc đời quá ngắn ngủi, bốn sư huynh đệ nhất định phải cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy một chuyến. Tam sư đệ nên đến Thái Bạch Sơn một chuyến, cho dù gió táp mưa vùi, tuyết ngập đỉnh núi, Truy Mệnh cũng sẽ vác theo ba trăm cân rượu, lên đây tưởng niệm Lý Thanh Liên.

Lão tam lúc nào thoải mái hơn.

Chàng đã nói: “Thọ thương nhiều rồi, thì tê cứng, giống như các vết thương của Lãnh Huyết vậy, đã trở thành thói quen, không đau, ngược lại còn cảm thấy không quen nữa”.

Còn chàng thì sao?

Thiết Thủ không khỏi cảm thấy có chút buồn chán, hình ảnh Tiểu Trân lại hiện ra trước mắt.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>